

вода, пжтечката се спуска, животнитѣ се ободряватъ и забързватъ: приближаваме дола, дето се събиратъ тритѣ пирински рѣкички и дето ще нощуваме.

. . . Сега огънятъ потухва за мигъ и отново буйно припламва, пече гърдитѣ и лицата, а гърбоветѣ ни леденѣятъ. Канчето съ гжсто, мелнишко вино обикаля кржга, цигаритѣ блещукатъ и една следъ друга, като изворъ на жива вода, бликатъ героичнитѣ легенди на поробената земя. Лжчезарни образи на сурови мжже, на жени, чисти като светици, знаменити и безименни, се носятъ въ мрака наоколо, изпълватъ пространството и оживѣватъ мълчаливата нощъ на планината.

Тѣ се рѣятъ, като излжчени отъ нея, тѣ сж неотдѣлими отъ тоя гордъ побратимъ на Балкина, тѣ сж неумиращата душа на хайдушкия Пиринъ. Въ тоя късенъ часъ, повиснали между небето и земята, предъ очитѣ ни шествува единъ новъ и грандиозенъ епосъ, за който малцина знаятъ, защото и днесъ още се твори, като дѣло и пѣсенъ. И постепенно вчерашниятъ день прелива въ днешния,